

Efter Dagsordenen gik man derpaa til første Behandling af Udkaft til Lov om Forrentningen af Kongerigets særlige Andeel af Totalkasseseholdningen og om Forøgelsen af Kongerigets særlige Reservecapital i Finantsaaret 1860—62. (Lovudkastet findes i Anhang A., Sp. 493—94).

N. Sage: Det vil være i det ærede Things Grindring, at vi tidligere, nemlig i den 7de og 8de Session, meget vidtløftig have forhandlet, hvorvidt man skulde gaae ind paa Forslaget om, at lade vor Kassebeholdning blive beroende hos Monarchiets Finantsminister og derfor erholde denne lave Rente, som nu atter foreslaaes. Det blev dengang vedtaget af Rigsdagen, at Monarchiet skulde have vor Kasse indtil Udløbet af det indeværende Finantsaar, og der foreslaaes nu, at vi atter skulle indgaae en saadan Overenskomst for et Tidsrum af 2 Aar. Jeg haaber imidlertid, at Thinget vil gaae ind paa det Forslag, som jeg nærmere skal tillade mig at stille, nemlig, at vi nu kun gaae ind paa Lovudkastet for 1 Aar, for at see, hvad Tiden kan medføre, og da først senere tage Bestemmelse om, hvorvidt det er rigtigt fremdeles at fortsætte dette Mellemværende med Monarchiet.

Inden jeg imidlertid hører mig om selve Sagen, maa det være mig tilladt at gjøre en lille Afregning med det ærede Medlem for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i Anledning af, hvad der tidligere er passeret ved Finantslovens første Behandling, under hvilken der ikke blev Velighed for mig til at sige de Par Ord, jeg vilde have tilladt mig. Jeg havde nemlig dengang hørt, at nu som før var Tilstanden den samme, nemlig illusorisk, forsaavidt Ansvaret med Hensyn til vort Finantsvæsen angaaer, og at jeg nu som tidligere troede, at det var rigtigst, at den, der havde Raadighed over Kassen, mødte her, for at indbegaae de Bemærkninger, der fra Thingets Side kunde være at gjøre. Det ærede Medlem anførte da, at dette var fuldkommen urigtigt, idet netop det Mødsatte var Tilfældet. Nu er det ikke saa grumme vart, i en Sag af denne Natur,

her i Thinget at sige Noget, som er fuldkommen urigtigt, men jeg drifter mig ogsaa til at troe, at naar ærede Medlemmer ville slaae efter og see, hvad der i saa Henseende er passeret her under de vidtløftige Forhandlinger, som fandt Sted i de to af mig nævnte Sessioner, ville de finde, at det ikke var saa ganske urigtigt, at jeg gjorde den anførte Bemærkning. Jeg vil tillige opfordre det ærede Medlem (Tscherning) selv at slaae efter, og jeg troer da, at ogsaa han vil finde, at efter hvad der er passeret, var min Bemærkning rigtig; endvidere skal jeg bede ham efterlæse det Actstykke, som jeg har i min Haand, og som er underskrevet af 5 Medlemmer af det Finantsudvalg, som var nedsat i 8de Session, og deriblandt af det ærede Medlem selv. Jeg haaber, at naar han efterser de deri brugte Udtryk, vil han give mig Ret i, at det ikke var uden Grund, jeg gjorde den anførte Bemærkning. Jeg vil desuden minde det ærede Medlem om, at han stadig i de to af mig nævnte Sessioner vilde ansee Indenrigsministeren som vor Finantsminister, og at de daværende Indenrigsministre bestandig protesterede derimod. „Jeg er ikke Finantsminister,“ siger den ene Minister, og den første gik endog saavidt, at han sagde: „Jeg bærer aldeles intet Ansvar for Kongerigets Kassebeholdning.“ Det ærede Medlem siger selv Sp. 2883, at en saadan Sammenblanding af Kassevæsenet, som der nu bestaaer, er en complet Unatur og en Umulighed, og at han ikke vilde vide Noget af disse to flamske Tvillinger, som han kaldte Kongerigets Indenrigsminister og Monarchiets Finantsminister, thi vi kunne ikke være tjente med at have flamske Tvillinger, da den ene er af den Bessaffenhed, at vi ikke kunne røre hans Hoved. Senere hen siger han: „Derfor det beroede paa mig at vælge imellem en særlig Finantsminister og at Monarchiets Finantsminister ogsaa var vor Finantsminister, saa valgte jeg ganske sikkert det Sidste.“ Jeg anfører dette som Mødsætning til, hvad den ærede Taler hittede ved Finantslovens første Behandling om, at han fandt, det var den rette Form, der nu bestod, og at man skulde betragte Finantsministeren for Monarchiet som vor Banquier. Det er ganske rigtigt, det har han og jeg altid været enige